

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

—◆—
ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ
ΤΗΛ. 210-72.72.240-243, ΦΑΧ 210-72.72.244

**Κ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΪΣ ΕΠΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΗΣΚΕΙΑΣ**

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ Συνδιάσκεψη, μὲ σεβασμὸ πρὸς τὴν θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ ἀφοῦ μελέτησε τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἵρέσεων κατέληξε στὰ ἀκόλουθα πορίσματα:

1. Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς τὴν παρέδωκε καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν παρέλαβε. Ἡ παράδοση-διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ΜΙΑ. Ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ΜΙΑ. Καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «στῦλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3, 15). Αὕτη εἶναι ἡ μία, ἀγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, δηλαδὴ ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας αὐτοπεριφρουρεῖται μὲ τὴν ἀδιάσπαστη ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῆς ἱερωσύνης καὶ τῆς πίστεως.
2. Ἡ ὅποια παραποίηση τῆς διδασκαλίας, ποὺ παρέδωκε ὁ Χριστός, δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀπλό. Εἶναι μία σπορὰ κάποιου «ἄλλου» (τοῦ διαβόλου). Καὶ αὕτη ἡ ἀλλοίωση τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ συνιστᾷ τὴν αἵρεση καὶ δημιουργεῖ στοὺς ὀπαδοὺς τῆς τὴν ἀνάγκη γιὰ σύσταση θεσμικῆς ὀργάνωσης γιὰ περιφρούρησή της. Τὴν ὀργάνωση αὕτη οἱ ὀπαδοὶ τῆς τὴν ὀνομάζουν «ἐκκλησία», ἐνῶ δὲν εἶναι.
3. Ἡ αἵρεση ἀποτελεῖ ἔκπτωση ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶναι καρπὸς ἀνθρωποκεντρικῆς καὶ λογοκρατικῆς

ἐρμηνείας τῆς θείας διδασκαλίας. Ἔτσι φτιάχνει μία νέα θρησκευτική ομάδα, ἢ ὁποία δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἅπαξ παραδοθεῖσα πίστη.

4. Βασικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν αἰρετικῶν ομάδων εἶναι ὅτι:
α) δὲν ἀποτελοῦν συνέχεια τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας,
β) μετατρέπουν τὴν πίστη σὲ ἰδεολόγημα, γ) σχετικοποιοῦν τὴν ἀλήθεια, δ) ἐμμένουν σὲ ὑποκειμενικὲς ἐρμηνεῖες, ε) καλλιεργοῦν τὴν ψευδαίσθηση γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῆς σωτηρίας μόνο στοὺς κόλπους τῆς ομάδος καὶ στ) χρησιμοποιοῦν πρακτικὲς ποὺ καταλύουν τὴν ἀτομικὴ ἐλευθερία καὶ συντρίβουν τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο.
5. Ὁ προσηλυτισμὸς, ποὺ ἐπιδιώκεται μὲ μεθόδους πλύσης ἐγκεφάλου καὶ ἄλλες ἐπικίνδυνες μεθοδεύσεις ἀπὸ τὶς ποικιλώνυμες αἵρέσεις προκαλεῖ σειρὰ σοβαρῶν προβλημάτων σὲ ἐπίπεδο προσωπικό, οἰκογενειακὸ καὶ κοινωνικό.
6. Ἡ Ἐκκλησία μας βλέπει τὴν αἵρεση σὰν σοβαρὸ πνευματικὸ νόσημα, ποὺ γιὰ θεραπεία του ἀπαιτεῖ μία εἰδικὴ «ιατρικὴ» παρέμβαση καὶ ἀγωγή. Στὴν προσπάθειά της αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία κάνει διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὴν αἵρεση σὰν σύστημα ψευδοδιδασκαλιῶν, καὶ στὸν αἰρετικὸ σὰν ἄτομο ποὺ νοσεῖ πνευματικά, σὰν πρόβατο ἀπολωλὸς, ποὺ ἡ Ἐκκλησία τὸ ἀναζητεῖ μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ στὴν ἐλευθερία του.
7. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ πηγάζει ἀπὸ τὴν σωτήρια βούληση τοῦ Θεοῦ Πατρὸς νὰ ἀποστείλει τὸν μονογενῆ του Υἱὸ στὸν κόσμον «ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ» (Ἰω. 3, 17). Ἐκφράζεται κατ' ἐξοχὴν μὲ τὴν ζῶσα μαρτυρία τῆς Μιᾶς Ἀληθείας, ἢ ὁποία δὲν εἶναι οὔτε ἰδεολόγημα, οὔτε φιλοσοφικὸ σύστημα. Ταυτίζεται μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Κατὰ συνέπεια ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν σωτηρία.

8. Ἡ δογματικὴ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἓνα θεωρητικὸ σύστημα ἄσχετο μὲ τὴν ζωὴ τῶν πιστῶν, ἀλλὰ ἡ δύναμη ποὺ διέπει τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ.
9. Ἡ περιφρούρηση τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀποτελεῖ καθῆκον τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι ἐκδήλωση ἀγάπης καὶ ὄχι φανατισμοῦ.
10. Κατὰ τὴν θεραπευτικὴ φροντίδα τῶν ποιμένων γιὰ τὰ πλανηθέντα πρόβατα, οἱ ποιμένες ὀφείλουν νὰ παρακολουθοῦν καὶ νὰ ἐλέγχουν τὰ προσωπικὰ τους κίνητρα καὶ νὰ φέρονται σ' αὐτοὺς μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη. Χαρακτηριστικὰ ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «οὐ γὰρ νικῆσαι ζητοῦμεν, ἀλλὰ προσλαβεῖν ἀδελφούς, ὧν τῷ χωρισμῷ σπαρασσόμεθα» (δὲν ἐπιδιώκομε νὰ νικήσουμε τοὺς ἄλλους σὰν ἀντιπάλους μας, ἀλλὰ νὰ τοὺς κερδίσουμε σὰν ἀδελφούς μας, γιατί γιὰ τὸν χωρισμὸ τους πονᾶμε βαθεῖα) (P.G. 36, 440B).
11. Τὸ χρέος τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς αἰρετικούς ἀποκλείει καὶ καταδικάζει κάθε πολεμικὴ ἀντιπαράθεση. Καὶ ἐκφράζεται, πρὸς μὲν τοὺς δεχομένους τὸν διάλογο (καλοπροαίρετους - θύματα), μὲ ἰδιαίτερη στοργή, πρὸς δὲ ἐκείνους ποὺ ἐμμένουν στὴν πλάνη (κακοπροαίρετους) μὲ σαφῆ ἀπόρριψη καὶ χωρὶς τὴν χρῆση τῆς «οἰκονομίας». Τὸ μέτρο καὶ τὴν ποιότητα τῆς πνευματικῆς αὐτῆς διακονίας μας πρέπει νὰ τὴν προσδιορίζουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου: «γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραὶ» (Μάτθ. 10,16)
12. Ἰδανικὸ θεραπευτήριον τῶν θυμάτων τῆς πλάνης ἀποτελεῖ ἡ ζωντανὴ ἐνορία, ἐπειδὴ μέσα στὸν ζεστὸ καὶ φιλόξενο χῶρον της μπορεῖ, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐλευθερίᾳ σχέση τους μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.
13. Στὸ πλαίσιο τῆς θεραπευτικῆς φροντίδας τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν προστασία τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὴν αἵρεση ἐντάσσονται καὶ οἱ Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις γιὰ θέματα αἵρέσεων καὶ Παραθρησκείας,

πὸν συμπληρῶνουν ἑφέτος εἴκοσι ἔτη. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτέλεσε ἀφορμὴ δοξολογίας τοῦ Κυρίου μας καὶ εὐγνώμονος μνημοσύνου τοῦ πρωτεργάτου καὶ ἐμπνευστοῦ αὐτοῦ τοῦ θεσμοῦ, ἀειμνήστου π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων.

Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Μελέτιος.

Οἱ Ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας

Πατριαρχείου Ἀντιοχείας

Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων

Πατριαρχείου Ρωσίας

Πατριαρχείου Σερβίας

Πατριαρχείου Ρουμανίας

Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας

Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας